Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem.*

ROK XVI. Kraków, dnia 28 października 1933 Nr. 36.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Cena abonamentu:

Abonament	kwartalny	4 zł
„	półroczny	8 zł
„	roczny	16 zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 43.** Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342

Ogłoszenia:

Wiersz milim. 1 szp. na okładce **40 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki **60 groszy**
Wiersz milim. 1 szp. w tekście **60 groszy**
Cała strona okładki **Zł 200** Pół strony okładki **Zł 100** Ćwierć strony **Zł 50** Ósma strony **Zł 25**
Cała strona w tekście **Zł 450,** Pół strony **Zł 23** Ćwierć strony **Zł 120** Jedna ósma strony **Zł 60**

Ani grosza na towar niemiecki!

Komitet Żydowskich Organizacyj Gospodarczych.

Z orzecznictw sądów najwyższych.

Podatek dochodowy.

Strata udzielonej pożyczki a podatek dochod.

Strata w kapitale, pożyczonym w spółce z ogr. odp., przez wspólnika nie ulega potrąceniu z dochodów wspólnika. (Wyrok N. T. A. L. rej. 6586/30).

* ❉ *

STRATY KURSOWE A DOCHÓD PODATKOWY.

Strata kursowa na akcjach Banku Polskiego nie ulega potrąceniu z przychodu. (Wyrok Najw. T. A. L. rej. 3222/29).

* ❉ *

ZAPRZECZENIE OBOWIĄZKU PODATKOWEGO.

W razie zaprzeczenia przez podatknika samego, obowiązku podatkowego władza nie może ustalić tego obowiązku jednostronnie bez podania do wiadomości tych danych faktycznych, na których istnienie obowiązku podatkowego oparła.

Także w wypadku gdy Komisja przy szacowaniu obrotu podatnika opiera się na znajomości jego przedsiębiorstwa, posiadane przez członków Komisji akta wymiarowe, winny ujawniać dane faktyczne, które Komisja przy szacowaniu miała na względzie. (Wyrok N. T. A. L. rej. 5388/32).

* ❉ *

POŻYCZKA A DOCHÓD PODATKOWY.

Strata pożyczonego kapitału nie ulega potrąceniu z przychodu. (Orzeczenie N. T. A. L. rej. 8624/31).

* ❉ *

PODSTAWA WYMIARU PODATKU OBROTOWEGO.

Obowiązkiem podatnika jest dostarczenie władzy wymiarowej zupełnych danych, umożliwiających cyfrowe ustalenie obrotu. (Wyrok Najw. Tryb. Admin. L. rej. 8981/31).

* ❉ *

JESZCZE W SPRAWIE ART. 92 USTAWY O PODATKU PRZEMYSŁOWYM.

Majątek, z którego władzy skarbowej służy prawo pokrycia swej należności z tytułu podatku obrotowego, musi **należeć** do przedsiębiorstwa, obłożonego podatkiem — **należy** zaś ten majątek, który w przedsiębiorstwie się znajduje i którym przedsiębiorswo obraca.

Spedytor nie handluje oponami, a jeżeli przyjął je na skład celem przewiezienia, to nie wolno mu tym towarem obracać, ale musi go starannie przechowywać. Opony dane na skład, były w przedsiębiorstwie spedytora, ale do tego przedsiębiorstwa nie należały i dlatego nie odpowiadają za podatek, należny od przedsiębiorstwa spedytora. (Wyrok S. N. C. II. Rw. 12/33).

* ❉ *

ODSETKI DYSKONTOWE, A OBRÓT PODATKOWY.

Wyłączenie z podstaw opodatkowania podatkiem obrotowym odsetek dyskontowych, obciążających nabywców towaru na kredyt, **nie jest uzasadnione.** (Wyrok N. T. A. L. rej. 2080/31).

Podatnik domagał się wyeliminowania z podstaw wymiaru podatku obrotowego pewnej kwoty, stanowiącej odsetki dyskontowe od towarów kredytowanych.

Najwyszy Trybunał Administracyjny, o który sprawa się oparła, wyjaśnił jednak, że art. 5 ustawy o podatku przemysłowym, wyliczając taksatywnie wyłączone z podstaw opodatkowania pozycje, nie wymienia kosztów dyskonta, jako takiej pozycji, wobec czego stanowisko podatnika nie jest oparte na żadnym przepisie prawnym.

„Przez lokal rozumie się część domu, stanowiącą ze względu na cel któremu służy, jedną całość“.

W Nr. 10. „Orzecznictwa Sądów Najwyższych“ w sprawach podatkowych i administracyjnych ukazało się znamienne orzeczenie Izby Karnej (s. 3.) Sądu Najwyższego z dnia 13 go czerwca 1933 roku, 3. K. 415|33 w sprawie rozbieżnie przez poszczególne urzędy skarbowe dotychczas traktowanej.

Interpretując bowiem zbyt ścieśniający ustęp 3, art, 14 ustawy o podatku przemysłowym, stanowiący, że detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu dokonywana **w tym samym lokalu,** gdzie mieści się zakład przemysłowy nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa, domagały się urzędy skarbowe odrębnego świadectwa przemysłowego w tych wypadkach, gdy n. p. piekarnia mieściła się w podwórzu względnie oficynie tego samego domu, w którego ubikacjach frontowych mieścił się lokal handlowy tejże piekarni. Sąd Najwyższy stwierdził, że „przez lokal rozumie się część domu, stanowiącą ze względu na cel, któremu służy, jedną całość“, a temsamem w wypadkach jak powyżej przedstawiono, przedsiębiorstwo nie jest obowiązane do wykupienia odrębnego świadectwa przemysłowego.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XVI. **Kraków, dnia 28 października 1933** **Nr. 36.**

Treść numeru :

Nieżyciowe, niebezpieczne, antygospodarcze!

W prasie gospodarczej i na terenie związków i organizacyj gospodarczych wre gorączkowa dyskusja na temat projektu nowej ordynacji podatkowej, przedłożonego przez Ministerstwo Skarbu. Nie zamierzamy w tej chwili przeprowadzić analizy prawniczej projektu, pragniemy jedynie zwrócić uwagę na ducha i intencje projektodawcy.

Wielokrotnie, zarówno z trybun sejmowych i konferencyjnych, jak i oświadczeń składanych wobec prasy i przedstawicieli życia gospodarczego, dały nasze czynniki rządowe do zrozumienia, że władze skarbowe nie zamierzają obecnie eksploatować bezmyślnie płatnika podatkowego lecz pragną oprzeć wymiary podatkowe na faktycznej dochodowości obywateli. Ustawiczne żale i narzekania społeczeństwa na wygórowane wymiary, — nie odpowiadające bardzo często w żadnym stosunku istotnie osiąganym dochodom, — namnożyły się w ostatnich czasach w tak znacznej mierze, że ostatecznie władzom rządowym nie pozostawało w gruncie rzeczy nic innego, jak tylko uspokajać, że te wszystkie przerosty wymiarowe znikną w niedługim czasie. Z wielkim wysiłkiem finansowym subskrybowało społeczeństwo Pożyczkę Narodową w odpowiedzi na apel rządu, w tej nadziei, że wpływy pożyczkowe, przeznaczone na opędzenie deficytu budżetowego **złagodzą może w pewnej mierze nacisk śruby** podatkowej. Wydobycie blisko 350 miljonów złotych ze społeczeństwa było możliwe między innemi także dlatego, że rząd w odezwach swych wskazywał, że Pożyczka Narodowa ma zastąpić nowe podatki i jeżeli Pożyczka Narodowa nie dozna powodzenia, wówczas rząd dla utrzymania równowagi budżetowej zmuszony będzie uciec się od podwyższenia ciężarów podatkowych.

Tymczasem projektodawca nowej ordynacji podatkowej przekreśla wszystko to, czego się społeczeństwo dotychczas od rządu spodziewało w dziedzinie podatkowej i co rząd właściwie przyrzekał. Dotychczasowa ordynacja podatkowa nie była idealną. Wielokrotnie, i to bardzo słusznie, krytykowano szereg postanowień tej ordynacji. Toteż wiadomość o zamierzonem znowelizowaniu ordynacji podatkowej wywołała prawdziwe zadowolenie w społeczeństwie. Naturalnie, że w okresie tak olbrzymiej **omnipotencji** władzy podatkowej w naszem życiu gospodarczem, przypuszczano, że nowa ordynacja podatkowa zniesie wszystko to, co w dotychczasowej ordynacji było złem i nieżyciowem, i wprowadzi zmiany, odpowiadające interesom życia gospodarczego a więc temsamem i skarbu państwa. Atoli nowa ordynacja podatkowa nietylko nie łagodzi ostrza starej ordynacji, ale wręcz rozszerza je i powiększa. Wystarczy wskazać, że istniejące dotychczas komisje szacunkowe w I-szej instancji zostają zniesione a w miejsce tych komisyj składających się z czynnika obywatelskiego ma wejść element czysto urzędniczy. Zważywszy, że każdy urząd skarbowy **zainteresowany jest w osiągnięciu pewnego kontygentu wpływów podatkowych oraz zważywszy, że dotychczas czynnik obywatelski w władzy skarbowej** I-szej instancji powstrzymywał zapędy wymiarowe urzędników skarbowych, można łatwo zrozumieć, że urzędnicy podatkowi mają na oku maksymalną sumę wpływów podatkowych i nie odczuwając żadnego hamulca w akcji wymiarowej będą wymierzali podatki w takiej wysokości, jak to uznają za stosowne. Może u płatników prowadzących prawidłowe księgi handlowe ten nowy stan rzeczy nie odbije się tak ujemnie, jednak dla płatników, nie prowadzących księgowości będzie ten nowy system oznaczał **poprostu katastrofę**. Każdy urzędnik skarbowy będzie traktował akcję wy-

miarową wymierzaniem wyższych podatków raczej za akt patrjotyczny, aniżeli za działalność antygospodarczą i dlatego też żaden urzędnik skarbowy nie będzie się obawiał, jeżeli jego wymiar zostanie ewentualnie skorygowany przez władze skarbowe II-giej instancji. Wszystko inne bowiem może czekać urzędnika skarbowego w Polsce za wymierzanie wygórowanych podatków, aniżeli kara ze strony państwa...

Cała nadzieja leżałaby zatem w władzy skarbowej II-giej instancji. Ale i tu nowa ordynacja podatkowa wprowadza dość duże ograniczenia uprawnień płatnika. Przedewszystkiem stwierdzić należy, że władza skarbowa I-szej instancji nie będzie obowiązana do udzielania pisemnych wyjaśnień płatnikowi podatkowemu. Obowiązek ten istnieje jedynie odnośnie do informacyj ustnych. Jak te ustne „informacje“ w praktyce będą wyglądać, może się każdy domyśleć, kto zna „uprzejmy i serdeczny“ stosunek władzy podatkowej do płatnika. Nie posiadając dostatecznych wyjaśnień odnośnie do otrzymanego wymiaru będzie zatem płatnik apelował do komisji odwoławczej. Dotychczas mógł płatnik na takie posiedzenia komisyj odwoławczych przychodzić osobiście i bronić się sam, przeciw niesłusznemu wymiarowi. Nowy projekt odmawia płatnikowi prawa osobistego występowania przed Komisją Odwoławczą. Można zatem być pewnym, że Komisja Odwoławcza „z braku argumentów“ decyzję wymiarową I-szej instancji zatwierdzi. A później będzie się to nazywało, że czynnik obywatelski „aprobuje“ wymiary czynnika urzędowego. Bo przecież w Komisji Odwoławczej będą zasiadać przedstawiciele płatników podatkowych. No i po świecie będzie szła „prawda“, że wymiary podatku odpowiadają najzupełniej „interesom gospodarczym“.

Nie wiemy jeszcze, jaki los spotka projekt nowej ordynacji podatkowej. Nie zajmowaliśmy się w naszych uwagach merytoryczną stroną tego projektu. **Pragniemy jedynie zwrócić uwagę, że nowa ordynacja podatkowa krzywdzi interesy płatników podatkowych, łamie nadzieje społeczeństwa na bardziej sprawiedliwy wymiar podatków, wprowadza nowy czynnik niepewności w nasze życie gospodarcze i najwyraźniej szkodzi interesom życia gospodarczego i skarbu państwa. Autor tego projektu nie zna widocznie polskiej rzeczywistości gospodarczej i skarbowej nie zna nasilenia śruby podatkowej, nie zna życia gospodarczego i jego wymagań i chce się koniecznie brać na łeb ze wszystkiem, co mogłoby przynieść odprężenie w naszem życiu gospodarczem.**

Projekt nowej ordynacji gospodarczej uważamy za antygospodarczy, antyskarbowy i dlatego niebezpieczny dla naszego kraju.

Projekt ten jest chyba wypływem złej woli autora do wszystkich tych, którzy jeszcze płacą dzisiaj podatki.

Sem.

Egzekucja należności Kas Chorych

Okólnikiem Prezesa Sądu Apel. w Krakowie z 5-go lipca 1933, Prez. 10170|33 wyjaśniono i uzasadniono szczegółowo, że egzekucja należności Kas Chorych może być prowadzona tylko w trybie administracyjnym przez urzędy skarbowe z następującemi wyjątkami:

a) Do władz sądowych należy: egzekucja z nieruchomości łącznie z przedmiotami, mającemi przymiot prawny rzeczy nieruchomej (przynależności nieruchomości, nieruchomości z przeznaczenia), nie wyłączając egzekucji przez przymusowy zarząd nieruchomości, jak również z wierzytelności pieniężnych i praw majątkowych, zabezpieczonych na nieruchomości lub wierzytelności hipotecznej. Egzekucja sądowa może być jednak wszczęta tylko wówczas, gdyby środki egzekucyjne przeprowadzono w trybie administracyjnym okazały się bezskuteczne lub według słusznego domniemania nie odniosłyby skutku.

b) W razie zbiegu egzekucji administracyjnej sądowej co do przedmiotu lub prawa majątkowego, administracyjny tytuł wykonawczy, łącznie z protokołami dokonanych czynności zostanie przekazany sądowi celem dalszego prowadzenia egzekucji.

c) W drodze egzekucji sądowej może być ściągana według uznania Kasy Chorych, zamiast egzekucji w trybie administracyjnym, należność przekraczająca 10.000 zł.

Podstawą egzekucji jest wykaz zaległości, wydany przez Kasę Chorych, a zaopatrzony stwierdzeniem, że należność prawnie dojrzała do egzekucji par. 4 Rozp. Min. Spraw. z 13-go sierpnia 1930 r. (poz. 481 Dz. u.) oraz zaświadczeniem, że tytuł podlega wykonaniu (art 531 k. p. c.

Ponieważ idzie tu oczywiście o wykonanie przez Sąd, więc Kasa Chorych winna co do wypadku wyżej pod a) podanego, dołączyć zaświadczenie, że środki egzekucyjne przeprowadzono w trybie administracyjnym i okazały się bezskuteczne lub uprawdopodobnić, że według słusznego domniemania nie odniosły skutku.

Aby wykaz ten stanowił podstawę egzekucji, musi być zaopatrzony klauzulą wykonalności (art. 526 i 527 l. 4 k. p. c.) Klauzulę tę nadaje sąd grodzki, w którego okręgu ma być wszczęta egzekucja (art. 529, par. 3 k. p. c.)

W razie okazania się, że egzekucja nie należy do organów władzy sądowej, egzekucję należy umorzyć. (art. 561 par. I l. I k. p. c.

Co do kosztów sądowych w postępowaniu sądowem należy stosować Rozp. z 27-go października 1932 o kosztach sądowych poz. 805 Dz. U., przyczem w myśl art. 4 pod 1, 2 Kasy Chorych są zwolnione od opłat sądowych. Co zaś do opłat w postępowaniu przed komornikiem należy stosować rozp. z 15-go grudnia 1932 o taksie za czynności komorników poz. 948 Dz. U.

Czynności egzekucyjne, wszczęte przed dniem 1 września 1932 mają być nadal prowadzone przez władze i organa egzekucyjne, właściwe według rozp. z 25 czerwca 1932 poz. 580 Dz. U. i według przepisów tegoż rozporządzenia (par. 126 ust. 1 lit. b. tego rozporządzenia), z wyjątkiem co do opłat, przewidzianym w par. 126 ust. 2 tegoż rozporządzenia.

Egzekucje zaś wszczęte przed sądami lub komornikami wbrew przedstawionemu wyżej stanowi prawnemu należy bezzwłocznie umorzyć według art. 561 (par. I l. I k. p. c.)

Interwencja C. Z. K. w sprawie obniżenia stawek patentów akcyzowych o 75 procent.

Przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych ponoszą bardzo wielkie obciążenia z tytułu podatków, przyczem wysokość tych obciążeń znacznie przekracza świadczenia innych przedsiębiorstw tej kategorji.

A ponadto nałożono na nie dodatkowe obciążenie, nieobowiązujące innych przedsiębiorstw handlowych — poza przedsiębiorstwami sprzedaży wyrobów monopolowych. Jest niem podatek od patentów akcyzowych przy sprzedaży spirytusu i wódek monopolowych, pobierany w wysokości, która od roku 1924, t. j. od chwili wejścia w życie ustawy o monopolu spirytusowym — dotychczas nie uległa zmianie.

Jasnem jest, ze wysokość opłat za patenty akcyzowe, ustalona jeszcze w roku 1924 przy innej zgoła konjunkturze gospodarczej — najzupełniej nie odpowiada chwili obecnej, kiedy to obroty wszystkich przedsiębiorstw po kilkakroć zmalały i dochody skurczyły się do minimalnych rozmiarów.

Zaznaczyć należy, że patenty akcyzowe stanowią obciążenie nietylko z tytułu opłat na rzecz Skarbu Państwa, lecz także są podstawą do wymiaru dodatku komunalnego, wysokość, którego określa się na 200% ceny patentów. Takie więc podwójne obciążenie najwyraźniej godzi w byt odnośnych

przedsiębiorstw i nie wytrzymuje żadnej kalkulacji handlowej.

Nadmierne opłaty patentowe stanowią niewątpliwie jedną z głównych przyczyn opłakanej sytuacji, w jakiej znajduje się olbrzymia ilość przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, co w rezultacie odbija się na należytem funkcjonowaniu całego aparatu sprzedaży wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Szczególnie dotkliwie odczuwają ciężar patentów akcyzowych przedsiębiorstwa detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych bez wyszynku, nie mogą one bowiem korzystać a ulgi, wprowadzonej przez taryfę, załączoną do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11-go lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 556), a stanowiącą, że zakłady gastronomiczne bez podawania potraw kuchennych mogą zająć się wyszynkiem napojów alkoholowych na podstawie patentów akcyzowych, których cena odpowiada cenie patentów, opłacanych przez przedsiębiorstwa bez wyszynku.

Warunki gospodarcze przedsiębiorstw bez wyszynku są daleko gorsze, niżeli przedsiębiorstw z wyszynkiem, wskutek czego wielce krzywdzącem i niesłusznem jest zaliczanie obrotów tego rodzaju przedsiębiorstw do I-ej kategorji z punktu widzenia wysokości opłat dla patentów akcyzowych.

Z tych względów Zarząd Centrali Związku Kupców uznał za konieczne zwrócić się do Ministerstwa Skarbu z prośbą o obniżenie stawek patentów akcysowych o 75%.

Sprawy celne.

Konwencja handlowa Polsko — Austrjacka

postanawia w najważniejszym dla handlu artykule.

Art. IX. „Produkty naturalne lub fabrykaty, wytworzone lub pochodzące z obszaru celnego polskiego, wyliczone w taryfie Aneksu A. dołączonego do niniejszej konwencji, zostaną dopuszczone do importu do Austrji, po opłaceniu stawek zafiksowanych tą taryfą

lub stawek niższych, które Austrja mogłaby przyznać takim samym produktom jakiegokolwiek kraju obcego.

Produkty naturalne lub fabrykaty wytworzone lub pochodzące z obszaru celnego polskiego inne, niż wymienione w taryfie Aneksu A. będą traktowane przy imporcie do Austrji na stopie kraju najbardziej uprzywilejowanego odnośnie ceł importowych jak również wszystkich mnożników, dopłat lub podwyżek, którym cła podlegają lub mogłyby podlegać.

Produkty naturalne lub fabrykaty wytworzone lub pochodzące z Austrji, wyliczone w taryfie Aneksu B. dołączonego do niniejszej konwencji, zostaną dopuszczone do importu na obszar celny polski po opłaceniu ceł zafiksowanych przez tę taryfę lub ceł niższych, które Polska mogłaby przyznać takim samym produktom jakiegokolwiek kraju obcego.

Produkty naturalne lub fabrykaty wytworzone lub pochodzące z Austrji inne, niż wymienione w taryfie Aneksu B., będą przy imporcie na obszar celny polski traktowane na stopie kraju najbardziej uprzywilejowanego odnośnie ceł importowch jak również wszelkich współczynników, dopłat lub podwyżek, którym cła podlegają lub mogłyby podlegać.

Wobec poleceń konferencji w Stresa Rząd Polski przyzna produktom austrjackim wymienionym w listach C i D tu dołączonych, aż do wysokości kontygentów tam podanych, cła preferencyjne zafiksowane w tych listach; lista D odnosi się do nowej taryfy polskiej, która weszła w życie 11-go października 1933 roku. Obie Wysokie Układające się Strony porozumieją się odnośnie do daty, z którą wyżej wymienione cła preferencyjne wejdą w życie“.

Artykuł XXII. Konwencja obowiązywać ma do 15-go października 1934,

Wykazy o których wyżej jest mowa do tej chwili nie zostały ogłoszone zatem jeszcze nie obowiązują.

* * *

Austrja ustanawia ulgi celne przy imporcie z Polski na następujące artykuły: **Cło w szylingach za 100 kg.**

Melasa (bez cła). Suszone jarzyny, fasola — 3.— groch — 10, wyka i łubień — bez cła. — Świnie, konie rzezne — różne stawki. Jaja — 18. Szczecina — bez cła. Pierze — bez cła, Mięso i kiełbasy — różne stawki, Dolomit palony — bez cła, Węgiel drzewny bez cła.

Drzewo budowlane iglaste, bukowe, za zezwoleniem austr. Ministerstwa — bez cła. Dykty suszone — bez cła. Żelazo mangan — bez cła, Kwas karbolowy suszony — 2. — Kwas karbolowy oczyszczony 3.60, siarczan cynowy litopon — bez cła.

*

NIEMCY. W dniu 14-go b. m. podpisany został prowizoryczny układ z Polską, w myśl którego do końca października b. r. towary niemieckie mają być

clone według niższej kolumny (II-ej) nowej taryfy celnej polskiej. Niemcy zobowiązały się nie wydawać w tymże okresie żadnych zarządzeń skierowanych przeciwko importowi z Polski.

* * *

Wedle wyjaśnienia „Polski Gospodarczej“ mimo wprowadzenia nowej taryfy celnej z dniem 11-go b. m. obowiązują chwilowo dla całego szeregu artykułów ulgi i stawki dawnej taryfy celnej i tak:

WINOGRONA płacą stawkę stabilizowaną w traktacie z Rumunją 45 zł. za 100 kg.

Cło na przyprawy do potraw — musztarda, soje, pikle, płaci się wedle umowy z Francją tak, że cło to wynosi obecnie 110 i 157.50 zł. za 100 kg.

Sfery gospodarcze domagają się uwzględnienia przy podatkach spadku kursu dolara

Na terenie Izb Przemysłowo-Handlowych poruszona ma być przez organizacje gospodarcze niezmiernie aktualna w chwili obecnej sprawa traktowania dość znacznych różnic w kursie dolara przy wymiarze podatków. Różnice te powstały przy zakupie towaru w obcej walucie jak również przy zobowiązaniach dolarowych zaciągniętych przez przedsiębiorstwa. Podjęta ma być interwencja w Min. Skarbu o wydanie okólnika zalecającego urzędom podatkowym uwzględnianie przy wy-

miarze podatków, strat poniesionych przez przedsiębiorstwa z powodu spadku dolara. Wobec wniesienia licz nych odwołań podatkowych opartych na tej podstawie, zapowiada się serja procesów dolarowych przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym.

Nadzwyczajna danina majątkowa od nieruchomości.

Ministerstwo Skarbu poleciło organom skarbowym przystąpić do obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w trzeciej grupie kontygentowej (nieruchomości miejskie oraz budynki w gminach wiejskich, nie związane z gospodarstwem rolnem), na r. 1933 r. Stawki daniny tej wynoszą: przy rocznym przychodzie wzgl. wartości czynszowej ponad 1.000 zł. do 2.000 zł. — 0,4% od rocznego przychodu; przy rocznym przychodzie wzgl. wartości czynszowej ponad 2.000 zł. - 0,6% od rocznego przychodu.

Nakazy wpłaty mają organa skarbowe rozesłać płatnikom w takim czasie, aby bezwzględnie do dnia 15-go listopada b. r. zostały doręczone za potwierdzeniem odbioru. Nadzwyczajna danina majątkowa w trzeciej grupie kontygentowej płatna jest w całości w terminie do dnia 30-go listopada b. r. włącznie.

Odroczenie spłaty zaległości podatkowych do 1935 roku.

Jak się dowiadujemy, jeszcze w bieżącym miesiącu spodziewane jest rozporządzenie o uregulowaniu zaległości podatkowych. Obejmie ono zarówno zaległości skarbowe, jak samorządowe i ubezpieczeniowe.

Rozporządzenie dotyczyć ma zaległości, jakie powstały do końca 1931 r. Mają one być spłacane od 1 go stycznia 1935 r., czyli zmora tych zaległości przestanie dusić podatników do końca r. b. i przez cały rok następny.

Zaległości od gospodarstw rolnych i od własności miejskiej, posiadających hipotekę, spłacane będą przez lat 10, przyczem należności też zostaną zabezpieczone w formie sum hipotecznych. Wolno też będzie zahipotekować należności od przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych.

Wszystkie pozostałe zaległości, które zahipotekowane być nie mogą, rozłożone będą na 3 lata z tem jednakże, że kto wpłaci 70%, temu pozostałe sumy będą umorzone.

Jak widać, zaległości podatkowe wzięto pod uwagę tylko do końca r. 1931. Zaległości więc 1932 roku i z r. b. w rachubę nie wchodzą.

W kołach gospodarczych ten sposób załatwienia zaległości podatkowych uważany jest za połowiczny.

Wierzytelności dolarowe.

W Związku Wierzycieli w Krakowie odbyła się onegdaj trzecia z rzędu konferencja przy liczniejszym udziale zainteresowanych sfer, na której omawiano aktualną sprawę dewaloryzacji wierzytelności dolarowych, których płatność zapadła bądźto przed lub po zawieszeniu wymienialności dolarów na złoto oraz w związku z wydaną u nas ustawą moratoryjną dla wierzytelności hipotecznych. W wyniku tej konferencji uchwalono zwrócić się przedewszystkiem do miarodajnych sfer wydziału prawa, celem zasięgnięcia opinji w tej materji. Opinja powyższa stanie się podstawą ujęcia teoretycznego i praktycznego akcji przeciwwziętej przez Związek Wierzycieli w Krakowie, celem znowelizowania ustawy o moratorjum hipotecznem w związku z kwestją obecnej faktycznej dewaluacji dolara.

Również uchwalono wezwać zainteresowanych wierzycieli hipotecznych, by zgłaszali się w tej sprawie jako nader pilnej do Związku Wierzycieli w Krakowie, Rynek główny 33.

Handel kompensacyjny.

W dotychczasowym systemie premij eksportowych, opartych na kompensacyjnym wywozie, nastąpiły pewne zmiany. Począwszy od dnia 11-go bm. t.j. od chwili wejścia w życie nowej taryfy celnej, towary dopuszczone do kompensacyjnego wywozu winny być wywożone w zasadzie tylko raz jeden z następujących morskich urzędów celnych: Gdynia, Freibezirk, Hafenkanal, Kaiserhafen, Packhof i Weichselbahnhof. Tylko w wyjątkowych wypadkach może ministerstwo skarbu w porozumieniu z ministerstwem przemysłu i handlu zezwolić na wywóz niektórych towarów również przez inne urzędy celne. Następna zmiana polega na tem, że odprawa celna towarów przeznaczonych do kompensacyjnego wywozu może być dokonana nietylko w wyżej wymienionych urzędach celnych, lecz także w dowol-

nym urzędzie celnym (I kl.), zarówno wewnętrznym jak i zagranicznym a na żądanie i koszt strony nawet poza obrębem urzędu celnego, np. w fabryce, na składzie i t. p. Jednocześnie jednak stan dotychczasowy w zakresie stosunku procentowego ulgi przywozowej do wartości wywożonego towaru, punktów granicznych wywozu i t. d., obowiązuje jeszcze 3 miesiące, t. j. do 11-go stycznia 1934 r. Wydane już zaświadczenia kompensacyjne zachowują swą ważność do 31-go stycznia 1934 roku.

Dookoła nowej szkoły handlowej

(Na marginesie wydawnictw handlowych).

Szkoła handlowa stała dotąd jakby na uboczu szkolnictwa. Społeczeństwo zwłaszcza, nie przywiązywało do „imponderabiljów“ szkoły średniej żadnej wagi. Toteż nie szukano w szkole handlowej ani wychowania, ani metod nauczania, a tylko zawodowego przygotowania. Stąd pisano podręczniki dla szkół handlowych, bacząc na materjalną treść, a nie na dydaktyczne zalety. Nauczycielstwo bowiem ulegało psychozie przygotowania do zawodu, zapominając, że chłopak kształcący się w szkole średniej, ma prawo do metody, prawo do wychowania i prawo do liczenia się z nim. Indywidualność ucznia istotnie ginęła wśród arkuszy, i zamiast osobowości kształtował się ks ęgowy.

Dziś, gdy tworzy się **nowa** szkoła handlowa, szkoła **wychowująca obywatela i przygotowująca zarazem do zawodu,** gdy szkoła zawodowa ma na uwadze **osobowość** wychowanka, winna się szkoła handlowa przekształcić na zakład, o warunkach, sprzyjających rozwojowi pełnego człowieka. Prawa psychologji sięgnąć bowiem muszą i do szkoły **zawodowej.**

Gdy z kolei myślimy o reformie szkolnictwa zawodowego — nowy program szkoły powszechnej i średniej realizuje się już — należy położyć s lny nacisk na „imponderabilja“ szkoły średniej, o których wyżej wspomnieliśmy. Z postulatem tym łączą się kierunek wychowawczy zakładu, odpowiedni podręcznik, oraz metodyka i dydaktyka poszczególnych przedmiotów nauczania. Z tem wiążą się odpowiednie pisma fachowe, tak dla nauczycielstwa, jak i dla młodzieży.

W opisanym obrazie zarysowują się jasno kontury nielicznych wzorowych handlowych szkół w Polsce, zmierzających konsekwentnie do nowej szkoły zawodowej. Jedną z nich jest **Szkoła Ekonomiczno-Handlowa w Krakowie.** Obok pracy ściśle zawodowej, dokonywuje się w niej praca wychowawcza, w dzisiejszem słowa znaczeniu. W szkole tej naucza się metodycznie, a nadto stara się zakład dydaktyczne swe zaświadczenia podać innym. Temu celowi służą **sprawozdania roczne** Szkoły.

W r. 1932 wydał Zakład, w 50 rocznicę swego istnienia, poważną książkę, p. t. **„Szkoła handlowa na usługach społeczeństwa i państwa“.** Stanowi ona dla siebie całość, oddzieloną od sprawozdania urzędowego. Innowację tę wprowadził dyrektor szkoły, Dr. Wroniewicz, i życzyć należy, by wydawnictw takich pojawiało się coraz więcej. W książce jest sporo prac dydaktycznych, jednakowoż uważam za bardziej celowe skierowanie wysiłku poszczególnych członków grona pokrewnych przedmiotów w koryto opracowania dydaktyk poszczególnych przedmiotów nauczania. Właśnie z tej szkoły winny takie dydaktyki wyjść.

W układzie samej książki znać pewną dorywczość. W poszczególnych artykułach, z osobna dobrze napisanych, przewijają się wprawdzie pokrewne zagadnienia, nie są one jednak zgruntowane bez reszty. Pozatem należało przegrupować poszczególne części, a zwłaszcza należałoby niektóre artykuły z części pierwszej przesunąć do działu pedagogiczno-dydaktycznego.

W rzeczy samej poruszono sprawy ważne i aktualne. N. p. zagadnienie urzędnika (T. Wroniewicz i S. Wachholz), polskiego morza i Gdyni (M. Bilek), kryzysu prawa konstytucyjnego (K. Grzybowski), czytelnictwa (M. Ziomek), ekonomji w pracy społeczno-gospodarczej na wsi (J. Sondel). Poświęcono też sporo uwagi i nauce i życiu w szkole (A. E. Balicki, J. Juszczyk i in.), a p. Wachholz zestawił idee podstawowe współczesnych reform szkolnych. Wychowanie gospodarcze, na które szkoła zawodowa dziś duży kłaść winna nacisk omówił w geografji R. Mochnacki, w polskiem K. Sosnowski, a w języku francuskim S. Pszon. Znamiona czysto dydaktyczne nosi poważny artykuł wstępny część II. pióra Tomasza Lulka, zatytułowany „Zasady nauczania rachunkowości“.

Książka jest wydana ładnie, na czasie, dlatego jest potrzebną i liczyć może na poczytność.

My, w krakowskiej Średniej Żydowskiej Szkole Handlowej, idący drogą **nowej szkoły,** umiemy wydawnictwa takie należycie cenić.

Dr. Stendig.

Kronika.

Przy Komitecie Żyd. Org. Gospod. w Krakowie, przy ul. Grodzkiej 43, telef. 132-67 zorganizowane zostało **Biuro Korespondencyjne** dla załatwiania korespondencji **angielskiej i francuskiej**.

Biuro służy kupiectwu adresami odnośnych dostawców zagranicznych, ułatwiając nawiązywanie stosunków handlowych i przeprowadzając wszelką korespondencję za minimalnemi opłatami, przy zachowaniu całkowitej dyskrecji. Biuro jest czynne między godz. 5-6 wiecz.

* * *

Zjednoczony Antyhitlerowski Front Młodzieży Żyd. przy Kom. Żyd. Org. Gospodarczych wydaje w ciągu najbliższych dni broszurę o „Sytuacji Żydostwa" z przedmową Dra Thona, w języku polskim i żydowskim w 40.000 egzemplarzy. Pragnąc ułatwić sobie sfinansowanie tego przedsięwzięcia, zwracają się delegaci „Frontu" do szeregu firm z prośbą o umieszczenie reklam w tem wydawnictwie. Nie wątpimy, że kupiectwo żydowskie, zechce się chętnie w tej broszurze zareklamować, przychodząc równocześnie z pomocą „Frontowi Antyhitlerowskiemu".

Komitet Pomocy Uchodźcom z Niemiec i Antyhitlerowski Front Młodzieży urządzają dnia 4-go listopada 1933 r. koncert synagogalny z dochodem na Komitet. Zwracamy się tą drogą do kupców żydowskich z gorącym apelem, by zechcieli nam ułatwić rozsprzedaż biletów, biorąc na siebie pewien kontygent. Nie wątpimy, że znajdzie się paręset kupców, którzy ochoczo wezmą na siebie obowiązek rozsprzedaży paru biletów, by zasilić puste kasy Komitetu Pomocy.

Możliwości eksportowe do Palestyny

Potęgujący się coraz więcej i obejmujący coraz szersze koła ruch bojkotowy towarów niemieckich w Palestynie stwarza znaczne możliwości dla rozszerzenia eksportu produktów polskich do tego kraju, zarówno z zakresu produkcji rolniczej, jak i przemysłowej.

Firmy zainteresowane w eksporcie winny nadesłać oferty wraz z katalogami i ewent. próbkami, lub wzorami pod adresem Palestyńsko-Polskiej Izby Handlowej w Tel-Aviv, Montefiori 25.

Izba Polsko-Palestyńska zbada indywidualnie możliwość konkurencyjną każdej otrzymanej oferty i ewent. nawiąże bezpośredni kontakt z eksporterem w Polsce a importerem palestyńskim.

Eksport żywych zwierząt do Palestyny

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie zawiadamia firmy eksportujące żywe zwierzęta do Palestyny, że w biurze Izby (ul. Długa 1) przeglądnąć mogą w godzinach przedpołudniowych warunki pod jakimi eksport ten odbywać się może.

Eksport towarów do Turcji

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie zawiadamia firmy eksportujące towary do Turcji, że w myśl zarządzenia Rządu tureckiego dla wszystkich towarów zagranicznych, nadchodzących do Turcji po 20 września b. r. wymaganem jest przedkładanie certyfikatów pochodzenia.

Ważne dla posiadaczy domów w Niemczech

Można obecnie za domy z mniejszemi mieszkaniami uzyskać przez lat 5 do 10 stałą rentę miesięczną tu wypłacalną — oraz zabezpieczyć sobie jednorazową wypłatę w stałej walucie. Informacje tylko osobiście zainteresowanym, udziela się bezinteresownie w sekretarjacie Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców, ulica Grodzka 43, w poniedziałki, wtorki, środy i czwartki w godzinach wieczornych od 5—6.

Podziękowanie dla Centrali Związku Kupców oraz Oddziałów Prowincjonalnych za propagandę Pożyczki Narodowej.

Dnia 5-go b. m. zamknięta została przedterminowa subskrypcja Pożyczki Narodowej, wykazując wedle dotychczasowych obliczeń sumę około 325 miljonów zł., a więc blisko trzykrotnie większą od rozpisanej przez Rząd kwoty 120 miljonów zł.

Stwierdzając tedy, iż Pożyczka Narodowa osiągnęła poważny sukces finansowy, polityczny i moralny, poczytuję sobie za miły obowiązek serdecznie podziękować Centrali Związku Kupców w Warszawie oraz wszystkim Jej Oddziałom Prowincjonalnym za wysoce obywatelskie ustosunkowania się do Sprawy Pożyczki Narodowej.

Wyraziło się ono przedewszystkiem w ustaleniu minimum udziału w subskrypcji Pożyczki, obowiązującem moralnie całe kupiectwo żydowskie oraz w przekraczaniu przyjętych norm przez poszczególnych kupców żydowskich.

Związana z tem trudna praca organizacyjno-propagandowa Centrali Związku Kupców na rzecz Pożyczki Narodowej wydała bardzo poważne rezultaty, za co składam niniejszem gorące podziękowanie wszystkim, którzy w niej brali udział.

Ponieważ dzieło Pożyczki Narodowej ostatecznie ukończone zostanie dopiero z chwilą wpłacenia ostatniej raty pożyczkowej, t. j. w sierpniu 1934 r. przeto nie wątpię, iż Centrala Związku Kupców wraz ze wszystkiemi swojemi oddziałami prowincjonalnemi zechce się i nadal tak gorliwie opiekować Sprawą Pożyczki Narodowej, aż do jej całkowitego zakończenia.

KOMISARZ GENERALNY POŻ. NAR.
(Starzyński)

ŚWIADECTWA PRZEMYSŁOWE NA WYSTAWACH.

Na zapytanie jednej z izb skarbowych ministerstwo skarbu wyjaśniło, iż przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, posiadające stałe świadectwa przemysłowe, zwolnione są od obowiązku wykupienia odrębnych świadectw przemysłowych na prowadzenie handlu w kioskach i stoiskach na wystawach. Przedsiębiorstwa te obowiązane są jedynie wykupić karty rejestracyjne.

Przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, nie posiadające stałych świadectw przemysłowych a w szczególności przedsiębiorstwa zagraniczne, winny wykupić świadectwo przemysłowe dla handlu jarmarcznego, jeśli prowadzą sprzedaż na wystawie.

Restauracje, kawiarnie, piwiarnie i inne przedsiębiorstwa gastronomiczne oraz fryzjernie i inne przedsiębiorstwa, specjalnie prowadzone na wystawie, powinny wykupić półroczne świadectwo przemysłowe. Izbom skarbowym przysługuje prawo wydawania tym przedsiębiorstwom w uzasadnionych wypadkach świadectw przemysłowych kategorji niższej.

NOWA TARYFA CELNA, obecnie już obowiązująca, ogłoszona została dnia 20. VIII. 1932. w Dz. Ustaw R. P. Nr. 85 i zawiera 1275 pozycyj podzielonych na 90 grup. Stawki celne w taryfie umieszczone są w dwóch kolumnach, z których praktyczne znaczenie ma kolumna II., ponieważ pierwszą stosuje się wyłącznie do krajów, z któremi Polska bądź to nie utrzymuje żadnych stosunków handlowych, bądź też bardzo małe, a mianowicie: Albanja, Irlandja, Litwa i Turcja, dla wszystkich innych krajów mają zastosowanie stawki kolumny II. Podkreślić należy, że stawki kolumny II. stosuje się również dla towarów pochodzących z Rzeszy Niemieckiej.

Dla towarów niemieckich zastosowuje się w dalszym ciągu cła maksymalne o 200% wyższe (cło trzechkrotne) od stawek wymienionych w kolumnie II., odnośnie do tych wszystkich towarów, których przywóz z Niemiec zabroniony jest od roku 1925, ustalone są również stawki maksymalne od towarów wolnych od cła. Wykaz tych towarów, opłacających cło maksymalne, z przystosowaniem do nowej taryfy celnej, gołoszony jest w Monitorze Polskim Nr. 236.

Polska zawarła po dzień dzisiejszy dwa kontrakty handlowe na podstawie nowej taryfy, a mianowicie: dnia 20. VI. 1933 z Belgją i dnia 12. X. 1933 z Austrją. Obowiązuje również układ z Sowietami dla kilkudziesięciu artykułów, z których podkreślić należy ryby, filmy i futra, bo posiadające opusty dochodzące do 80% ze stawek z kolumny II. W umowie z Austrją wprowadzono nowy system zniżek konwencyjnych za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu, odnośnie do kilku towarów.

Umowa handlowa z Czechosłowacją została wypowiedzianą na dzień 10. X. b. r. i odtąd obowiązuje z Czechosłowacją umowa prowizoryczna z ważnością do 30. XI. b. r. przyczem nie ma zastosowania umowa konwencyjna Czesko—Polska, lecz towary czeskie korzystają na ten przejściowy okres z klauzuli najwyższego uprzywilejowania, t. zn. z tych stawek taryfowych i opustów procentowych, które przysługują wszystkim krajom traktatowym, posiadającym klauzulę największego uprzywilejowania.

Poza Czechosłowacją nie wypowiedziała Polska traktatu handlowego żadnemu państwu, a wobec wygaśnięcia umowy Polsko-Czeskiej, stawki te nie mają również zastosowania dla każdego kraju traktatowego, dawniej na zasadzie największego uprzywilejowania wszystkie państwa ze zniżek tych korzystały.

Do towarów pochodzących z krajów, z którem Polska ma zawarte traktaty handlowe, mają zastosowanie dawniej umówione opusty procentoew, przeliczone i dostosowane do nowej taryfy celnej lub też do tejże taryfy przystosowane stawki związane (zafiksowane).

Równocześnie z wejściem w życie nowej taryfy celnej ogłoszono rozporządzenie o ulgach celnych, ważnych za pozwoleniem Ministra Skarbu z ważnością do dnia 30. kwietnia, 1934, które obejmują prawie wszystkie te towary, które z ulg tych dawniej korzystały. Ponadto osobne rozporządzenie o ulgach celnych reguluje ulgi celne na owoce południowe, towary kolonjalne oraz oleje — sprowadzane przez porty polskie.

ŻYDZI! Pamiętajcie o braciach katowanych w piekle hitlerowskiem!

Umowy o pracę.

Zawarcie umowy pracy do śmierci, a na czas nieograniczony.

Niejednokrotnie się zdarza, że pracodawca zawierając umowę z pracownikiem oświadcza, że może pracować u niego do śmierci.

Na tem tle zdarzyły się procesy, podlegające na tem, że pracownik otrzymawszy wypowiedzenie po pewnym okresie pracy, wszczynał proces przeciw pracodawcy twierdząc, że pracodawca nie miał prawa rozwiązywać z nim umowę pracy, gdyż ta umowa była zawartą na cały czas życia pracownika.

Niedawno Sądy zajmowały się tego rodzaju sprawą, a Sąd Najwyższy wypowiedział w orzeczeniu z 25 listopada 1932 III. I. Rw. 2546|31 (Prz. Pr. 58, poz. 15) zapatrywanie prawne, że tego rodzaju oświadczenie pracodawcy do pracownika, iż pracownik może u niego pracować do „śmierci“ oznacza zawarcie umowy nie do śmierci pracownika z tym skutkiem, iż umowa nie może być przedtem rozwiązana, lecz oznacza, zawarcie umowy na czas nieokreślony i dlatego w myśl art. 5 rozporządzenia o umowie pracy pracowników umysłowych względnie art. 4 rozporządzenia o umowie pracy robotników dopuszcza możliwość rozwiązania umowy za poprzedniem ustawowem wypowiedzeniem. Albowiem ustawodawca dozwalając na zawarcie umowy pracy na czas określony, rozumiał zawarcie umowy przy dokładnem wymienieniu dni, miesięcy, lat, przez które ma kontrahent-pracownik pracować, zaś tego rodzaju oznaczenie „do śmierci“ nie jest takiem oznaczeniem określonem.

GODZINY NADLICZBOWE.

Ukrywanie przez pracownika w ciągu lat kilku swych pretensyj z tytułu wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe mogło mieć ten skutek, że pracodawca został pozbawiony możności skontrolowania, czy praca w godzinach nadliczbowych miała miejse, czy też może była zbędną lub pozorną i miała na celu jedynie przysporzenie korzyści pracownikowi wbrew interesom pracodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że ustalenie tych okoliczności ma dla rozstrzygnięcia sporu decydujące znaczenie. (Wyrok S. N. I. C. 2390/32).

* * *

Pracownik X wystąpił na drogę sądową przeciwko swemu pracodawcy, żądając zapłaty wynagrodzenia za przepracowane przez niego godziny nadliczbowe, przyczem obliczał to wynagrodzenie za wszystkie godziny, przepracowane ponad 7 godzin pracy. W toku postępowania ustalone zostało, iż istotnie pracownik zatrudniony był przez 8 i więcej godzin dziennie, jednak normalna praca trwała tylko 7 godzin i na tyle godzin opiewała umowa.

Między stronami spornem było, jak należy obliczać wynagrodzenie za 8-mą godzinę pracy, przepracowanej ponad umówionych 7 godzin pracy; czy należało się pracownikomi tylko normalne wynagrodzenie za tę godzinę, czy też wynagrodzenie podwyższone według zasad ustawy o czasie pracy.

Sąd Najwyższy, o który sprawa się oparła, wyjaśnił, że art. 16 ustawy o czasie pracy, ustalający podwyższone stawki wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, odnosi się tylko do płacy ponad 8 godzin pracy w dnie zwykłe oraz 6 godzin w soboty. Jeżeli więc w danym zakładzie pracy według umowy obowiązuje 7 godzin pracy na dobę, to za 8-mą godzinę pracy pracownik może żądać wynagrodzenia jedynie na ogólnych zasadach prawa cywilnego, a nie z dodatkami, przewidzianemi w § 16 ustawy o czasie pracy. (Wyrok S. N. I. C. 489/32).

UBEZPIECZENIE OD WYPADKÓW.

Zarządcy spółek z ograniczoną odpowiedzialnością nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków. (Wyrok N. T. A. L. rej. 7249/29).

* * *

Obowiązek zgłaszania pracownika do Z.U.P.U.

Sąd Najwyższy (sprawa Nr. I C 1706|32), wyjaśnił, że skoro istnieje przepis, w myśl którego pracodawca odpowiada za szkody, wyrządzone pracownikowi przez zaniedbanie zgłoszenia go do Z.U.P.U., a pracownik ma tylko prawo dokonać zgłoszenia sam, ale nie jest to jego obowiązek, to niekorzystanie z tego prawa przez pracownika nie może pociągać żadnych niekorzystnych dla niego skutków i niema podstaw prawnych, by dopatrywać się w tym wypadku współwiny pracownika.

Gdy przeto pracodawca zaniedbał obowiązku zgłoszenia we właściwym czasie pracownika do ubezpieczenia i gdy skutkiem tego Z. U. P. U. odmawia pracownikowi wypłacenia świadczeń, które byłyby mu się należały, gdyby został prawidłowo do ubezpieczenia zgłoszony — to pracodawca obowiązany jest wypłacić pracownikowi tytułem odszkodowania kwotę, odpowiadającą wysokości świadczeń, jaką ten ostatni byłby otrzymał od Z. U. P. U., gdyby był we właściwy sposób zgłoszony przez pracodawcę do ubezpieczenia, a to niezależnie od tego, że pracownik sam nie skorzystał z przysługującemu mu prawa i zgłoszenia nie dokonał.

Ulgi przy spłacie opłat stemplowych.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 4. IX. 1933 L. Dz. 36673/5/33 r.

I. Ministerstwo Skarbu rozszerzając kompetencję izb skarbowych dla odraczania płatności opłat stemplowych, przewidzianą w ustępie pierwszym paragr. 190 r. w. s. (przepisy wykonawcze do ustawy o opłatach stemplowych) — upoważnia izby skarbowe do zezwalania na odroczenie płatności (na ratalną spłatę) opłat stemplowych, podwyżek stemplowych oraz dodatku komunalnego, przewidzianego w art. 13 u. f. k. (ustawa o tymcz. uregulowaniu finansów komunalnych) na czas nie dłuższy niż jeden rok, licząc od dnia wydania decyzji o odroczeniu, bez względu na to, kiedy przypadł ustawowy termin płatności tych należności, o ile pojedyńcza opłata stemplowa nie przewyższa kwoty 2.000 zł. a podwyżka kwoty 5.000 zł.

II. Powyższe upoważnienie ma na celu uproszczenie postępowania, umożliwiającego płatnikom spłacenie zaległości, o ile natychmiastowe przymusowe ściągnięcie natrafia na trudności.

Co się tyczy wniosków o odroczenie płatności opłat stemplowych, które w chwili przedstawienia wniosku jeszcze nie są płatne (opłaty stemplowej od pisma, które dopiero ma być sporządzone, opłaty już wymierzonej co do której jeszcze nie upłynął termin 3-tygodniowy, przewidziany w art. 20 lub 33 u. o. s). Min. Skarbu wyjaśnia, że przychylne załatwienie takiego wniosku da się uzasadnić tylko w przypadkach wyjątkowych, że zatem izby skarbowe powinny w przypadkach takich, w ramach swej kompetencji, określonej w ustępie pierwszym art. 190 u. o. s., postępować jaknajoględniej. Niezależnie więc od stwierdzenia, czy rzeczywiście żadna z osób, obowiązanych solidarnie do uiszczenia opłaty nie może jej uiścić niezwłocznie w całości należy ustalić, czy zabezpieczenie, zaofiarowane przez petenta jest wystarczające oraz czy poszczególne raty zostaną uiszczone w wyznaczonych terminach. Nawet w razie korzystnego dla strony wyniku badań, wymienionych w zdaniu poprzedniem, należy zezwalać na odroczenie tylko w takim razie gdy dojście do skutku tranzakcji, z którą wiąże się dana opłata stemplowa, jest pożądane z ogólno-gospodarczego punktu widzenia (n. p. gdy chodzi o uruchomienie przedsiębiorstwa nieczynnego, o utrzymanie zagrożonej placówki gospodarczej, o rozszerzenie przedsiębiorstwa i t. p)

III. Ministerstwo Skarbu upoważnia Izby skarbowe: 1) do obniżania odsetek za odroczenie do wysokości pół procent miesięcznie, 2) w przypadkach, określonych w dziale I. niniejszego okólnika, do obniżenia jeszcze dalej idącego oraz w razie istnienia okoliczności, na szczególne uwzględnienie zasługujących — do zupełnego zwalniana od tych odsetek, 3) do obniżenia na 1% kar za zwłokę w przypadkach określonych w dziale I. niniejszego okólnika.

IV. Jeżeli w przypadku poszczególnym strona prosi o odroczenie płatności na czas dłuższy niż określony w ustępie pierwszym paragr. 190 r. w. s. w dziale I. niniejszego okólnika, a izba jest zdania, że należy zezwolić na odroczenie w ramach, nie przekraczających zakresu działania izby skarbowej (n. p. gdy strona prosi o zezwolenie na uiszczenie ratami w ciągu lat trzech od sporządzenia pisma, podlegającego opłacie, izba skarbowa zaś jest zdania, że opłata może być uiszczona ratami w ciągu jednego roku) to izba skarbowa ma wydać decyzję według swego zapatrywania; przedstawienie sprawy Ministerstwu jest więc potrzebne tylko wówczas, gdy nietylko strona prosi o odrocznie na okres, przekraczający zakres działania izby skarbowej, ale też izba skarbowa jest zdania, że należy odroczyć na czas, który nie mieści się w jej zakresie.

Jeżeli Izba skarbowa jest zdania, że wnioskowi o odroczenie (o zezwolenie na uiszczenie ratami) należy całkowicie odmówić, to ma wydać decyzję odmowną, bez względu na to, czy termin odroczenia, proponowany przez stronę, mieści się czy nie mieści w zakresie działania izby skarbowej, określonym w paragr. 190 r. w. s. Różnica między wymienionemi dwiema grupami przypadków ma się ujawniać tylko w formie decyzji: mianowicie w razie zaproponowania przez stronę terminu, przekraczającego zakres izby skarbowej, należy decyzję ująć w wyrazy następujące: „Izba skarbowa znajduje podstawy do przedstawienia Ministerstwu Skarbu wniosku o przychylne załatwienie podania w przedmiocie odroczenia płatności opłaty stemplowej od.....“.

Od decyzji Izby skarbowej, zawierającej odmowne załatwienie wniosku o odroczenie płatności lub uwzględniającej taki wniosek w rozmiarze mniejszym od proponowanego przez stronę, może być wniesione odwołanie (art. 46 i 47 u. o. s) Atoli decyzyj, o których mowa, nie należy zaopatrywać w pouczenie o prawie wniesienia odwołania.

Przyp. Red. Należy się wystarać o załatwienie podań przed terminem płatności, gdyż po odmownem załatwieniu podania, władza może wymierzyć podwyżkę stemplową z powodu niezapłaty w terminie zapadłości.

Wydawca Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter.
Redaktor odpow. Samuel Kurzman. Drukarnia Józefa Fischera, Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-12